SOPOTNIK

Glasilo župnije Čatež ob Savi

leto: **2019**, mesec: **DECEMBER** številka: **12**

DETE NAM JE ROJENO IN SIN NAM JE DAN

Vsaka mati se pogovarja s svojim otrokom, še preden je rojen. Na svojem dolgem potovanju k Elizabeti so pač vse Marijine misli ljubkovale otroka, ki ga je nosila.

PO ČEM SE POZNA, DA ČAKAMO JEZUSA?

Advent pomeni pričakovanje prihoda našega Odrešenika. Ni to neko folklorno spominjanje dogodkov izpred dva tisoč let, temveč je pričakovanje osebnega srečanja slehernega od nas z Jezusom, ki prihaja. Dobro vemo, kakšen je velikokrat naš advent: površni smo, mlačni, pozabljamo, koga čakamo. Predvsem pa pozabljamo, da ne čakamo samo mi, ampak da nas čaka Bog - veliki Čakajoči. Na vprašanje "Koga pričakuješ?" bi mi odgovorili: "Pričakujem Jezusa, ki prihaja kot

Odrešenik, kot tisti, ki mi s svojo besedo in z zgledom kaže pot iz sebičnosti, iz zaprtosti vase, iz brezupne ozkosti, v katero se zapiram zaradi greha." Bog pa bi dejal: "Pričakujem tebe. Pričakujem, da vsak dan odpreš okna in vrata svojega srca in svoje duše, da lahko vanjo posveti sonce moje milosti. Ne maram, da bi zmrzoval daleč proč od mene, temveč hočem, da živiš od moje ljubezni. Tudi če mi obrneš hrbet, jaz te čakam in te vabim k sebi z ogrevajočimi žarki usmiljenja in

odpuščanja ..."

Kako se bo na zunaj poznalo, da pričakujemo Jezusa? Tako, da ga bomo znali videti in sprejemati v ljudeh, ki živijo z nami in okoli nas. Božič ni praznik čustvene romantike za zaklenjenimi vrati in zapahnjenimi polkni, temveč mora biti dan odprte ljubezni. Ni treba iskati "tujcev", da bi jim za božič postregli. Ozrimo se okoli sebe: velikokrat smo v domači družini eden drugemu tujci. Poskusimo v teh dneh nekoliko utihniti in prisluhniti drug drugemu v družinskem krogu. Pojdimo za nekaj časa "iz svoje kože", iz katere nemalokrat napačno presojamo druge, in se postavimo "v kožo" drugih: starši v otroke, mož v ženo, žena v moža, stari v mlade, mladi v stare ... Bog od nas ne pričakuje velikih besed, ampak majhna, iskrena dejanja. Ljudje, ki živijo ob nas, ob bližnjih praznikih od nas ne pričakujejo naših daril, ampak nekaj več srca, nekaj več razumevanja.

PRESENEČENJE BABICE REZE

Pripovedujejo, da je bila babica Reza zelo pobožna žena. Vedno si je želela, da bi v goste povabila Jezusa. Neko noč je sanjala. Jezus sam ji

je obljubil, da bo prišel k njej v goste.

Babica je že zgodaj vstala in uredila hišo za tako pomembnega gosta. Okoli poldneva se je oglasil hišni zvonec Babica je pohitela k vežnim vratom in je na pragu zagledala svojo sosedo Ano. Takoj ji reče. »Danes pa nimam časa, da bi se s teboj pogovarjala, pričakujem pomembnega gosta«!

Popoldan spet pozvoni hišni zvonec. Babica pohiti k vratom in pri vrati je stal neki berač. Stegnil je svojo roko in jo prosil za košček kruha. »Kruha ti ne morem dati, hranim ga za bolj pomembnega gosta.«

Cel dan je pričakovala pomembnega gosta, njega pa ni bilo od nikoder. Zvečer se spet oglasi zvonec. »Pa je končno prišel, moj pričakovani gost«. Pred vrati je stala majhna deklica. Prosila jo je, če bi lahko pri njej dobila prenočišče. »Oče se je napil, pretepel je mamo, otroke pa nagnal iz hiše.« Babica je tudi njo nagnala iz hiše.

Zvečer je utrujena zaspala za mizo. V spanju je videla Jezusa in mu rekla: »Kje si bil, cel dan sem te čakala.« In Jezus ji reče: »Trikrat sem bil danes pri tebi. Zvonil sem na tvoja vrata in ti mi nisi povabila v hišo«.

SVEČE SE POGOVARJAJO

Na adventnem vencu so gorele štiri sveče. V prostoru je bilo tako tiho, da je bilo mogoče slišati, kako se te sveče med seboj pogovarjajo. Prva sveča je zavzdihnila in dejala: »Meni je ime Mir. Moja svetloba sije, toda ljudje se ne trudijo za mir, kar pomeni, da me ne marajo.« In njena svetloba je začela bledeti, dokler ni povsem ugasnila.

Druga sveča je zatrepetala in spregovorila: »Ime mi je Vera, toda vidim, da sem odveč. Ljudje se ne zmenijo za Boga. Nima smisla, da gorim.« In prepih je ugasnil plamen te sveče.

Žalostno se oglasi tretja sveča: »Meni je ime Ljubezen, vendar nimam več moči, da bi gorela. Ljudje ljubijo sami sebe in se za svoje bližnje ne zmenijo.« In plamen še enkrat zatrepeta, potem pa ugasne.

Tedaj stopi v sobo otrok. Pogleda sveče in pravi: »Ve morate goreti, ne pa biti ugasnjene!« Ko mu je šlo že na jok, se oglasi četrta sveča: »Ne boj se! Dokler gorim jaz, lahko spet prižgemo druge sveče. Meni je namreč ime Upanje!« In otrok vzame trsko ter prenese plamen s te sveče na one tri, ki so ugasnile.

KOGA PRIČAKUJEMO

Moč velikodušnosti, ki more ozdraviti mesto sebičnosti, učinkuje, samo če jo pričakujemo. Kdor ničesar ne pričakuje, običajno tudi ničesar ne dobi. Prav naša pričakovanja nam pomagajo živeti in nam dajejo moč za upanje in usmerjajo naše življenje. Zato ni vseeno, koga pričakujem.

Kaj danes ljudje pričakujemo? Ali še pričakujemo Božje odrešenje? Kaj pričakujemo v teh adventnih dneh? Počitnice, darila, praznično večerjo ali kosilo …?

So še v našem mestu, v naši župniji ljudje, ki pričakujejo Kristusa in njegovo sporočilo?

Res me zanima kaj bo v naši čateški župniji predmet našega pogovora. Bomo nasedli današnjemu času, ki je vzel glavno vsebino božičnega praznika. Božiča ni brez Jezusa.

Če pričakujemo pomembnega človeka ali osebo, ki jo ljubimo, potem se pripravljamo na njegov prihod. Koliko pa se sami, v naših družinah, župniji … pripravljamo na Kristusov prihod?

BOŽIČNA ZGODBA

V sobi stoji okrašeno božično drevo. Pred drevesom sedi na stolu nasmejan dedek. Odprl je veliko knjigo-sv. pismo. Vzame očala in začne slovesno brati: Tisti čas je izšlo povelje od cesarja Avgusta, da se popiše ves svet…Je to tista prava božična zgodba? Je in ni.

Božič med kičem in uživaštvom. Ljudje različno doživljajo božično skrivnost. Nekateri ljudje mislijo, da mora božič dišati po medenjakih in kuhanem vinu. Spet drugi doživljajo božič tako, da poslušajo božično glasbo iz zvočnikov v veleblagovnicah. Spet drugi doživljajo božič z obiski svojih prijateljev in po navadi poteka tako, da nimajo kaj drug drugemu pametnega povedati.

Vsebina božiča je v mnogih ljudeh izginila. Tukaj niso več pomembne jaslice, božje dete v hlevu, Marija, Jožef, pastirji. Praznovanje božica je v izkoriščanju dopusta, priložnost za številne nakupe. Mnogo trgovin je, ki prodajo v božičnem času toliko kot v celem letu. Včasih je bilo praznovanje božičnih praznikov drugačno. Se bomo še kdaj povrnili tistim lepim praznovanjem, ki si jih z veseljem spominjamo.

Kaj je vsebina pravega božiča? Je to kupovanje daril, prižiganje številnih lučk, božična večerja. Da bomo lažje razumeli, kaj je pravo praznovanje božiča, se moramo vprašati, kakšen je bil prvi božič. Preberite božično zgodbo, tisto, ki jo je napisal evangelist Luka. Preberite jo tako kot da jo niste še nikoli slišali. Prestavite se v tisti čas,

pred dva tisoč let nazaj. Judeja je okupirana dežela. Ljudje nimajo prave prihodnosti. Potem pa stopi na zemljo Bog. Večna božja beseda je postala človek v otroku, ki so ga imenovali Jezus. Samo to je tisti pravi, izvirni božič. Božič je brez tega dogodka in brez te vsebine prazen.

Predstavljate se tisti prvi božič, ki je bil res pravi božič. Kaj to pomeni? Potem je božič več kot samo neko praznovanje, več kot božična zgodba, ki jo beremo glasno. Bog je prišel k nam ljudem, da bi bil z nami enak. Bog Stvarnik sam se je podal k nam. In z nami ljudmi je sklenil prijateljstvo. Pravi božič se mora dogoditi v našem srcu. Božična zgodba ni samo neki zgodovinski dogodek, saj pripoveduje o božji poti do nas. Pesnik Angelius Silesius je nekoč to povedal z besedami. »Če bi se Kristus tisočkrat rodil v hlevu, ne bi pa se rodil v tebi, potem se je rodil zaman.«

Pravi božič je v tem, da Bog ni prišel samo k nam, temveč da odslej tudi mi lahko pridemo k Bogu.

O moji kristjani, kakšen čudež Božje ljubezni praznujemo danes. Bog je svet tako ljubil, da je dal svojega Sina. Kakšen dar hvaležne ljubezni naj mu za to prinesemo danes? Takole nam sam sporoča : »Resnično, povem vam, kar ste storili najmanjšemu, ste storili meni.«

KAJ PA JOŽEFOVA VLOGA?

Vsak film je sestavljen iz različnih vlog nastopajočih. Nekateri imajo glavne vloge, nekateri imajo stranske. Niso samo pomembni tisti, ki imajo glavno vlogo, temveč tudi tisti, ki imajo stransko.

Tudi božič ima svoje glavne junake. To so tisti, ki so v središču pozornosti. V božičnem dogodku je to vsekakor Jezus. Brez otroka v jaslicah, ne bi bilo božiča. Jezus Kristus je središče božične zgodbe. Bog postane človek. Z nami deli svoje življenje.

Kaj pa Marija? Tudi brez nje bi ne bilo božiča. Po Mariji se je k nam Bog približal po mesu, telesno.

Seveda so tukaj tudi pastirji. Pastirji nam sporočajo, da Bog prihaja k ubogim. Da je tako sporoča že sama betlehemska votlina.

Tudi angeli imajo svojo vlogo. Oni so bili tisti, ki so pastirjem sporočili veselo novico. Za pastirje so bili kažipot v Betlehem.

Sveti trije kralji. Oni so predstavniki drugih narodov in drugih kultur, ljudje različnih ver in prepričanj. Našli so pot do Boga. Boga prepoznajo po njegovih znamenjih in dejanjih. Bog včasih stvari obrne na glavo. Novi kralj se ni rodil v palači, temveč v hlevu.

Vol in osliček. Tako spadata k jaslicam, da bi ju takoj pogrešali, če ju ne bi bilo ob jaslicah. Prva oblačila dišijo po hlevu.

Toda v božični zgodbi igra neko vlogo nekdo, ki na prvi pogled nima odločilne vloge. To je Jožef, Marijin mož. Jožef igra podporno vlogo. Nikjer ni zapisana nobena beseda, ki bi jo spregovoril na prvi božični večer. V rokah drži le svetilko. V resnici pa nam Jožef pove veliko več kot si lahko mislimo.

Z rojstvom Jezusa Kristusa je bilo takóle: Njegova mati Marija je bila zaročena z Jožefom; in preden sta prišla skupaj, se je izkazalo, da je noseča – bila pa je noseča od Svetega Duha. Njen mož Jožef je bil pravičen in je ni hotel osramotiti, zato je sklenil, da jo bo skrivaj odslovil. Ko je to premišljeval, se mu je v sanjah prikazal Gospodov angel in rekel: »Jožef, Davidov sin, ne boj se vzeti k sebi Marije, svoje žene; kar je spočela, je namreč od Svetega Duha. Rodila bo sina in daj mu ime Jezus, kajti on bo svoje ljudstvo odrešil grehov.« Vse to pa se je zgodilo, da se je izpolnilo, kar je Gospod rekel po preroku:

Glej, devica bo spočela in rodila sina in imenovali ga bodo Emanuel, kar v prevodu pomeni Bog z nami. Ko se je Jožef zbudil, je storil, kakor mu je naročil Gospodov angel. Vzel je svojo ženo k sebi in ni je poznal, dokler ni rodila sina; in imenoval ga je Jezus.

Kaj se lahko naučimo od sv. Jožefa? Jožef je mož z enkratnim značajem. Jožef je pobožen, je pravičen človek. Zanj bi lahko rekli, da je bil Jožef tisti, ki je živel v miru z Bogom in je bil vedno pripravljen izpolniti božjo voljo; plemenit človek z lepim značajem. Z Marijo je bil zaročen. Nista še živela skupaj in se je ni telesno približal, kot se mož približa svoji ženi. Potem pa je ugotovil, da je Marija noseča. Kako je bil nad tem spoznanjem presenečen. Kaj si je takrat mislil? Ves svet se mu je sesul. Verjetno sta imela neke načrte za prihodnost. Zdaj bi jo

lahko naznanil sodišču. Toda ni storil tega. Počakal je božje razsvetljenje. In ga je tudi dobil. Neke noči mu je bilo sporočeno, kako je z Marijino nosečnostjo in kakšno vlogo bo on imel pri rojstvu tega otroka.

Jožef je bil človek vere. Kakšna je bila njegova vera? Kako se je ta vera pokazala? Jožef je bil molčeč. Bil je nekje v ozadju. Marijo je ljubil in jo ni hotel osramotiti. Stal bo ob otroku in njegovi materi. In prav to je Jožef storil. Ostal bo pri Mariji in otroku. Stati pri Bogu, to naj bo tudi naša vera. Jožef verjame, vendar verjame tiho – morda so ga gnali dvomi, vsega tega ni mogel dojeti; Ni bil takšen kot Marija, niti ni mogel govoriti o tem kot pastirji. A tiho je verjel, ker se ni upiral Bogu in njegovim dejanjem, ampak je igral svojo vlogo. Skrbi za ženo in otroka. Napolni mesto, ki mu ga je dal Bog – v tišini in zvestobi. To je veličina sv. Jožefa.

Tudi mi se postavimo pred jaslice. Ne želimo si, da bi bili glavni in ne iščemo pri tem pozornosti. Tako kot sv. Jožef. Bog nas bo videl. Želi nas imeti ob sebi. Mi mu zaupamo svoje življenje in računamo na njega.

MOJA AFRIŠKA ZGODBA

Po gimnaziji sem se odločila za študij socialnega dela. Pred koncem študija, sem začutila, da je v mojem življenju čas za nove stvari, nove izzive, zato sem se odločila, da grem delat v tujino, kar mi je dalo priložnost, da začnem spoznavati svet in tako sem začela tudi malo potovati. S tem se mi zdi, da se je moje življenje čisto spremenilo, dobiš širino, na stvari začneš gledat drugače, svet začneš sprejemat drugače. No, med delom sem tudi magistrirala. Že od srednje šole sem prostovoljka, najprej v domu za stare ljudi (tudi preko našega Karitas sem parkrat v domu sodelovala), krizni center, varna hiša, skozi cel čas v Društvu Sožitje in v Društvu Soncek. Vedno sem rada delala z ljudmi, zato sem se odločila tudi za to, da združim eno potovanje s tem, da naredim mogoče še nekaj dobrega za koga drugega in s tem napolnim svojo dušo. Prostovoljstvo pri meni pomeni, da s tem več sama dobim za sebe, kot pa dam. Hvaležnost ljudi, topli pogledi otrok, poplača vse.

Želja, da obiščem Afriko je bila pri meni prisotna že odkar sem bila otrok. Spomnim se, da sem velikokrat sanjala, kako skupina majhnih otrok priteče k meni in gleda vame s pričakovanjem v tistih velikih temno rjavih očeh, medtem, ko jim sama delim malenkosti. Vseeno pa si nisem predstavljala, da bodo bosonogi otroci v ponošenih in raztrganih oblačilih enkrat zares takole okoli mene.

Želja po potovanju v Afriko ni pojenjala in na začetku letošnjega leta sem se končno odločila. Grem tudi jaz! Želela sem dobiti pravo afriško izkušnjo in združiti prijetno s koristnim, zato sem brskala po spletu in iskala različne humanitarne projekte, katerim bi se lahko za kratek čas pridružila. Tako sem naletela na nemško pisateljico Nicole Mtawam, ki jo je pot v Afriko zanesla že pred vrsto leti. Najprej jo je zanimala problematika brezdomstva. Pri tem projektu je spoznala svojega bodočega moža, s katerim sta si kasneje ustvarila družino. V tem času je Nicole začela ugotavljati, da je v Afriki ogromno otrok s posebnimi potrebami, za katere bodisi sploh ni poskrbljeno, saj so jih starši zapustili, ali pa je za njih »poskrbljeno« na res zelo, zelo nehuman način. Tako je poleg sirotišnice v Indiji in sedaj tudi v Namibiji, ustanovila sirotišnico za te otroke in zgradila pravo malo vasico poimenovano »Children's Village« v Dar es Salaamu, v Tanzaniji, kamor je pot zanesla tudi mene. Dogovor z Nicole je bil enostaven. V nekaj dneh sem že kupila letalsko karto in vedela sem, da se maja odpravljam v Afriko.

Seveda me je bilo pred prvim potovanjem, ko sem potovala tako daleč sama, malo strah. Vendar sem vedela, da me čaka nepozabna izkušnja, zato sem se tega neizmerno veselila.

Polna pričakovanj sem se odpravila na pot. Na Tanzanijskem letališču me je v poznih nočnih urah pričakal taksist, ki me je odpeljal v uro in pol oddaljeno vasico. Pot je bila zelo zanimiva in še danes ne morem čisto razumeti, kako avtomobili vzdržijo vožnjo po tistih cestah, ki bi bile v Sloveniji zagotovo neprevozne. Že začetek je bil tako zelo razburljiv, zanimiv in na trenutke kar malo strašljiv.

Sirotišnica je bila zgrajena iz štirih hišic in v vsaki je bilo okoli pet otrok za katere so skrbele hišne »mame« in še ena pomočnica. V celi vasi so živeli nekateri zaposleni s svojimi družinami in skupaj so ustvarili pravo malo skupnost. Moji dnevi so izgledali tako, da sem se z otroci družila in jim pomagala pri hranjenju. Otroci so res pravi srčki in ti zlezejo pod kožo. čeprav sem bila tam le dva tedna, sem se na njih zelo navezala. Nasmehi ob tem, ko jim nameniš delček svojega dneva in hvaležnost, ki žari iz njihovih oči, so neprecenljivi. Skupaj smo se igrali, prostovoljke smo nekaj otrok uspele peljati celo na plažo, kar je tam velik izziv. Otroci so gibalno ovirani, ne morejo hodit, transport v Afriki pa je zelo drugačen, kot tu pri nas. Otroke smo morale nositi do plaže in se z njimi peljati v že tako natrpanih afriških dala-dala (avtobus oziroma kombi) . Vendar, vse se da, če se hoče. Res smo želele vsaj nekaj otrokom popestriti dan in z njimi preživeti nekaj časa na plaži, saj zaposleni nimajo časa niti sredstev, da bi jih kam peljali.

Življenje v Tanzaniji je res drugačno kot pri nas. Spoznala sem, da je lahko navaden riž s fižolom tako zelo dobra jed, če je le pripravljena na dober način. In kuharica v vasici je res pripravljala odlično hrano.

Večinoma so bile to stvari, ki so za nas drugačne. Nekakšen golaž iz banan za kuhanje mi bo ostal še posebej v spominu. Na splošno je hrana v Tanzaniji zelo dobra, sestavine pa so sveže. Najboljše mi je bilo sveže tropsko sadje, ki ima čisto drugačen okus kot pri nas uvoženo.

Ljudje živijo izredno enostavno življenje, pomembna jim je vera, dejstvo, da imajo streho nad glavo, zdrave sorodnike in nekaj za jest. Radi uporabljajo njihov značilni »hakuna matata« (ni problema) izraz, ko hočejo sporočiti, naj ne skrbimo, počasi, vse se bo uredilo. Niso obremenjeni z denarjem in četudi niso bogati najdejo srečo v skromnosti. Med sabo so ljudje prijazni, se pozdravljajo in odzdravljajo. Mlajši starejše spoštujejo in jih naslavljajo drugače kot ljudi istih starosti.. V kraju kjer sem bila sama, so ljudje bele polti bolj ali manj redkost, zato smo za njih zelo zanimivi. Vsi so želeli pozdraviti, se s tabo malo pogovoriti. Sicer v polomljeni angleščini ali pa kar v Swahiliju (tanzanijski jezik), česar se tudi sam hitro navadiš in naučiš nekaj osnovnih besed.

Posebno zanimiva izkušnja so bili verski običaji. Tanzanija je v večini sicer muslimanska država, vendar pa je še vedno veliko katoličanov. Tam sem bila v času muslimanskih praznikov, zato so velikokrat na dan odmevale molitve iz njihovih mošej. Zdelo se mi je lepo, da se katoličani in muslimani med seboj razumejo in spoštujejo običaje en drugih. Tako ni v nedeljo nič ne običajnega, če katoličani odidejo v cerkev ter tam ostanejo na obredu nekaj ur. Opazila sem

kako veliko jim pomeni, da se za ta dan uredijo in pripravijo, da počastijo Boga. Govorila sem z eno izmed zaposlenih v vasici in povedala mi je, da je njim v življenju najpomembnejši Bog. Rekla je, da si želi moža in je prepričana, da bo Bog izbral pravega za njo. Kot pravi: »Ni važno, da moški dobro izgleda. Glavno je, da je veren, da ima dobro srce in da bo spoštoval mene, svojo ženo.« Nedavno sem izvedela, da se bo ravno ta ženska (ki je na fotografiji v svoji nedeljski obleki), poročila že ta december in tega se zelo veselim. Naj Bog blagoslovi njun zakon!

Posebej mi je ostala v spominu tudi afriška pokrajina, palme, tropska okolica in neizmerno lepe, rajske plaže. Obiskala sem tanzanijski otok Zanzibar, ki se me očaral s svojo lepoto, kulturo in običaji.

Čeprav je od takrat minilo že kar nekaj časa, se moji občutki o potovanju niso še čisto nič spremenili. Afrika se namreč, tako kot tamkajšnja zemlja, zareže globoko pod kožo. Se je junija moja afriška zgodba končala? Ta odločitev ostaja v Božjih rokah…

Mateja Kus

KO SE PREBUDI DOBROTA

Tam pod goro, ki se dviga nad krškim poljem, imam smrekov gozd. Zadnja leta sem v njem posadil smreke. Malo pred božičem prihajajo k meni ljudje, ki želijo kupiti svežo odsekano smrečico. V njihov dom prinese za božične praznike svežino gozda. Smreko postavijo v dnevno sobo, jo okrasijo in pod njo postavijo tudi jaslice. Brez jaslic je še kako lepo okrašeno drevesce brez vsebine.

Rad imam te dneve pred božičem. V zraku je čutiti eno samo veliko pričakovanje. Bilo je v nedeljo pred božičem. Prav hladno je bilo in beli sneg je že za nekaj centimetrov pobelil zemljo. Gozd je bil pravljično zasnežen. Izza oblakov je tudi za malo časa posijalo sonce in napravilo pokrajino še bolj prijetno.

Veliko ljudi je ta dan prišlo k meni. Kot vsako leto, so tudi tokrat želeli kupiti smrekico. Zakuril sem ogenj, skuhal sem vino in klobase in postregel ljudi, z enim in drugim. Ljudje so bili veseli te moje pozornosti. Bil je to tudi čas za sproščen pogovor. Kmalu se je sonce začelo skrivati za goro in temne sence so začele padati na zemljo.

Tedaj pa sem opazil med nasmejanimi ljudmi, v črnino oblečeno žensko. Imela je sklonjeno glavo in tiho nekaj mrmrala. Hodila je gor in dol okoli ognja.

Spomnil sem se, kako sta vsako leto z možem prišla po smreko. Na njenem obrazu tokrat ni bilo nobene vedrine in nobenega pričakovanja. Približal sem si ji in jo vprašal: »Kaj pa je z vami, da ste tako žalostni?« Prestrašeno me je pogledala. In takrat sem opazil solze, ki so tekle iz njenih oči. S tihim in žalostnim glasom mi je povedala, da ji je pred kratkim umrl njen mož. »Nenadoma je umrl in še posloviti se nisva utegnila. Od takrat naprej ob večerih samo še sedim za mizo in premišljujem«.

»Tokrat sem prišla semkaj samo zato, ker sva z možem vsako leto prišla po smreko. Potem sva jo skupaj postavila v sobi. Božični večer je bil tako lep za naju.« Povedala mi je, da letos nima toliko moči, da bi sama okrasila božično drevesce. »Zdaj sem prišla le. da bi obudila spomin na tiste srečne trenutke«.

Besede te žene so me globoko presunile. Namesto zadovoljstva, ki sem ga doživljal cel dan, je žalost te žene, napolnila mojo dušo.

Opogumil sem se. Žalostno žensko sem prijel za roko in molče sva stopila v zasneženi gozd, kjer so rastle smreke. Začelo je po malem snežiti in bele snežinke so padale iz neba. Nastopila je hladna tišina.

Čez nekaj trenutkov je začela pripovedovati o čudovitih letih, ki jih je smela preživeti s svojim možem. Kako hudo ji je sedaj, ko pride po opravkih domov in ni nikogar, da bi ji odzdravil in poslušal njene besede. Začutil sem, kako je velika osamljenost legla v v njeno dušo.

Hodila sva počasi. Žena se je razgovorila in dopustil sem ji, da sem prevzel delček njene bolečine. Skoraj nevede sva hodila proti kraju, kjer je raslo majhno drevesce, visoko en meter. Vedel sem, da bi to drevesce lahko zraslo v mogočno in lepo drevo. Večkrat sem ga opazoval. Še poleti sem legel zraven njega in ga ljubeznivo božal s svojimi rokami. Drevesu sem šepetal nežne besede: »Zagotovo boš enkrat zraslo v lepo in visoko drevo.«

Nenadoma mi je v glavo stopila misel, da bi šel nazaj po ročno žago in odžagal prav to drevesce. Ko sem se vrnil, sem se približal temu drevescu in ko sem začel žagati, sem zaslišal glas majhnega ptička, ki je prepeval svojo večerno pesem. Zelo pobožno sva ga oba poslušala. Zdelo se mi je je, kot da ji pokojni mož govori. »Ne bodi žalostna, jaz sem s tabo«. Vzel sem drevesce in ji ga dal:«Vzemite to drevesce in ga okrasite, kot ste to naredili z možem vsako leto. Prižgite sveče na božični večer in mu povejte; drevesce je od Simona. Poglejte v jaslice in v duhu boste slišali angelski spev: Slava Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji.«Ženska se je približala k meni, me objela in začela je jokati.

Vračajoč nazaj sem ji držal za roko. Ko sva prehodila pol poti, sva pogledala v dolino. Veter je igral svojo melodijo v vejah bližnjih dreves in pihal na njene črne lase. Snežinke okoli nas so zaplesale svoj ples.

Nad deželo je legel mrak. Oblaki so se razgrnili in posijala je luna. Tedaj sem opazil na tej prej tako žalostni ženi nasmeh, ki se je razširil po njenem celotnem obrazu. Prevzel me je nepopisno lep občutek. V tišini sva slišala le škripanje zmrznjenega snega pod čevlji.

Ob ognju, ki sem ga zakuril, je bilo še nekaj žerjavice. Na ogenj sem položil nekaj drv in svoji spremljevalki ponudil skodelico kuhanega vina. Sedela sva na hlodu in gledala v ogenj. Zdelo se mi je

kot, da se je ustavil čas. Nenadoma je vstala in vzela nežno v roke drevesce. Ko je prišla do svojega avta, se je obrnila in zaklicala: »Simon, voščim ti vesel božič«.

Nekaj časa sem še sedel ob ognju in tiho premišljeval. Postajalo je vse bolj hladno in mraz je prišel do kosti. Odšel sem domov.

Na božični večer sem bil povabljen k hčerki Petri. Vnukinja Lea mi je ponosno razkazovala svoj božični dreveščck in jaslice pod njim. Hvaležen sem bil, da je Bog podaril tako lepo drevesca, še bolj pa sem bil vesel ob dejstvu, da je na svet prišel Odrešenik.

Počasi sem se v naslonjaču sklonil nazaj in misli so me pripeljale v kraljestvo sanj. Hodil sem med smrekovimi drevesi. Videl sem veliko srečnih obrazov, ki so se pomikali mimo mene. Zavohal sem vonj po kuhanem vinu in duh po klobasah. Bilo je polno veselih otrok.

Nenadoma sem spet zagledal obraz žalostne žene. In zazdelo se mi je, kot da sem zaslišal glas njenega pokojnega moža. S smehom na ustih je zaklical: »Simon, spet je bilo lepo, naslednje leto se ponovno vrnem«.

Ptica na drevesu je zapela svojo pesem. Malo drevesce, ki sem ga posekal, sem prosil odpuščanja, zato ker sem ga posekal že tako majhnega. Pred seboj sem zagledal lepo, okrašeno drevesce, plamen sveče je osvetlil obraz žene in videl sem njen nasmeh.

Tudi zelo razločno sem slišal, kako so vsa lepo okrašena božična drevesca po hišah, govorila ljudem o malem drevescu, ki je postalo veliko zato, ker je privabilo nasmeh na lice žalostne žene. Osamljenemu človeku je prineslo zaupanje, mir in srečo.

Prebudil mi je glas vnukinje Lee. »Dedek, sveti večer je, ti pa spiš. Pripraviti se moramo na obisk polnočnice v naši farni cerkvi. Počastili bomo božje Dete, ki je prineslo srečo, mir in odrešenje vsem ljudem«.

SPOVED JE OPRAVILO ZA POGUMNE

Bilo je na praznik Vseh svetih. Bil je to dan, ko je prišel spovedovat p. Klemen iz Ljubljane. Spoved je vedno milostni trenutek. Z grehi obložen človek, lažje sproščeno zadiha, po dobro opravljeni spovedi. V zakristijo je stopila mlada študentka. Na vrsti je bila za branje božje besede. Rad imam to dekle, ker je pripravljena sodelovati pri tako pomembnem opravilu. »Nekaj bi vas vprašala. Ali danes spoveduje g. pater? Rada bi opravila spoved!« »To pa je danes zame eno najlepših vprašanj, ki sem ga lahko slišal.« Mlado dekle me je vprašalo za spoved. Po prebrani božji besedi je odšla k spovednici in se postavila v vrsto. Kmalu zatem sta si ji pridružila še sestra in mati.

Vem, da imajo danes mnogi mladi ljudje probleme s spovedjo. Trmoglavo odklanjajo stopiti v spovednico in tako živijo še naprej v sužnosti svojih grehov. Kristus jih ljubeznivo vabi oni pa se ne zmenijo za njegovo povabilo. Zato prisluhnimo tem besedam.

Mnogi rečejo: Zapovedi ne potrebujem. Zadostuje mi moja vest, ki mi pove, kaj je prav in kaj narobe …

Če bi to držalo, resnica ne bi obstajala, saj ne bi bilo nobenega prav in narobe. Kajti nekdo bi po svoji vesti delal tako, drugi, ki se prav tako sklicuje na svojo vest, pa bi delal ravno nasprotno. Prvemu duhovniku bi se to, kar sem naredil, zdelo krasno, drugemu hudo narobe. Vest je sposobnost, da razlikujemo med dobrim in slabim, vendar na podlagi obstoječih norm in zapovedi. »Ne laži!« – to velja vedno in v vsakem primeru. Globlje gledano je vest torej sposobnost, da uporabljam dane

norme. Če sem torej nekoč slišal, da ne smem lagati, potem se v vsakdanu srečujem s situacijami, ko moram to uporabiti. Pri spovedi, h kateri si v teh dneh adventa še posebej povabljen, ti duhovnik pomaga prepoznati, kaj je res.

Kako potem deluje vest?

Primer: Če oče otrokom prepove noreti okrog, ker se bo sicer razbila dragocena kitajska vaza, otroci takoj dobijo slabo vest, ko od vaze dejansko ostanejo samo črepinje. Če pa otrokom nikoli ne bi nihče rekel ničesar, seveda ne bi vedeli, kakšno škodo bodo povzročili. Tako se torej oblikuje vest. Tako je kot pri stari lekarniški tehtnici z dvema skodelicama; na eni strani imamo uteži (norme, zapovedi, besede Svetega pisma, Jezusove besede), na drugi strani dejansko stanje: kolikor več uteži imam, toliko natančneje lahko ovrednotim dejansko stanje, lahko vidim, ali je nekaj dobro ali slabo. V Bibliji prebereš Jezusove besede: »Kar koli ste storili enemu od teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili.« – in jih v nekem trenutku razumeš. Tedaj ne boš nikoli več brezbrižno šel mimo reveža. Jezusova beseda je zelo močna utež.

V dneh pred božičem si vzemi čas in se ustavi v spovednici. Pri nas bo ta priložnost na četrto adventno nedeljo. To je priložnost, da se dobro pripraviš na praznik. In ne pozabi na besede papeža Frančiška: *»Spovednica ni mučilnica. Bog ne čaka name, da bi me tepel, pač pa zato, da bi me blago sprejel.«*

Brez spovedi ne moremo doživeti lepote božičnih praznikov. Pustimo Jezusu, da se rodi tudi v naših srcih. Zato je tudi postal človek in se rodil za nas.

VESELA MAŠA NA DOLINI

Ob koncu šolskega leta, smo se 1.junija, z našimi otroki veroukarji in njihovimi starši odpeljali na Rakovnik, kjer smo se po obisku raznih delavnic in zabavnega druženja, na koncu udeležili tudi vesele svete maše. Ta nam je bila tako všeč, da smo se odločili, da jo bomo imeli tudi pri nas na Dolini. In tako smo, 3.novembra, na zahvalno nedeljo imeli veselo sv.mašo.

Prav lepo je bilo doživeti sodelovanje pevcev s kora in živahno petje in ploskanje naših otrok. Otroci so sodelovali tudi z ministriranjem, branjem prošenj, veselim cingljanjem pri zahvalni pesmi in na koncu pri deljenju podobic po ofru(nabirki).

Ponavadi gremo po branju božje besede in evangelija z duhovnikovim blagoslovom v učilnico, kjer nadaljujemo z veroukom, to nedeljo pa je bilo drugače. V evangeliju smo slišali, kako je Zahej splezal na divjo smokvo, da bi lahko videl Jezusa, ki bi moral iti tam mimo. Tako so

bili tudi naši otroci povabljeni, da "splezajo"malo višje, da bodo čisto blizu Jezusu in so se posedli okrog evharistične mize. Prav lepo jih je bilo videti! Oni znajo to začutiti in znajo odpreti svoja srca medtem, ko so pri odraslih večkrat zaprta in zakrknjena. A ni potrebno veliko, samo malo odprite svoja srca brez zadrege in ko Jezus vstopi vanj, se boste boljše počutili. Jezus prinaša veselje, življenje, ljubezen in mir v naša srca, ki po tem tudi hrepenijo. Jezus želi, da bi bili vsi veseli in da bi imeli v sebi življenje.

Pri veseli maši smo bili vsi bolj veseli, saj so s petjem in ploskanjem sodelovali tudi starši in ostali farani. Nekaj je bilo tako ganjenih, da se je zaiskrila solza hvaležnosti in sreče.

Zahvaljujem se vsem, ki ste se udeležili in sodelovali pri naši prvi veseli sv. maši in vas vabim, da veselo sodelujete pri vsaki sv. maši saj smo lahko veseli, da smo zbrani pri mizi, kjer se nam Jezus daruje iz ljubezni do nas vseh, ker nas neizmerno ljubi in nikogar ne izključuje. Naše edino darilo Njemu pa je, da Ga veselo sprejmemo, ker smo živi. On je Bog živih ne mrtvih. Zato se vsako nedeljo prepustimo Njemu, ki nam daje življenje in veselje! ***Branka Štojs***

ROJSTVO ZA SREČO V BOGU

Vsako rojstvo otroka je velika skrivnost. Rojstvo pomeni začetek življenja, ki vso večnost ne bo ugasnilo. In kakšnega življenja! Življenja, ki skriva v sebi dve možnosti; večnega pogubljenja ali večne blaženosti. Kje bi bil izhod iz silne življenjske stiske, če ne bi imeli Cerkve. Velika je milost biti rojen na svet. Še veliko večja milost pa je, da si se po krstu prerodil za božjega otroka.

To odkrivanje milosti božjega otroštva je bila deležna čateška neokatehumenska skupnost, ki se je skupaj z novomeško skupnostjo udeležila posebnih duhovnih vaj in so jih pripeljale k nekim resnim življenjskim odločitvam. To lepo tridnevno srečanje je potekalo v Celju. Pod vodstvom katehistov so odkrivali lepoto veselega božjega oznanila, da nas ima Bog rad in da je prav, da se na njegovo povabilo velikodušno odzovemo. Brez tega notranjega življenja nismo nič, pa naj se še tako trkamo na prsi, da smo ta pravi kristjani. Slovesno evharistijo je vodil ljubljanski pomožni škof, dr. Franci Šuštar. Mladi in starejši so se vrnili na svoje domove duhovno bogatejši.

VESELO DRUŽENJE NOVOMEŠKIH DUHOVNIKOV V STRUNJANU

Duhovniki v pogovoru z Rosvito Pesek v hotelski avli.

Vsako leto nas duhovnike, novomeški škof, msgr. Andrej Glavan, povabi na skupno srečanje, ki traja tri dni. Navadno gremo v Strunjan, v hotel Salinera. To srečanje izkoristimo za medsebojne pogovore, kjer iščemo načine za bolj uspešno pastoralno delovanje. Ti pogovori so odkriti. Vedno pa so tudi povabljeni dobri predavatelji, ki nas opozorijo na nekatere pomembne izzive današnjega časa. Skupni naslov letošnjih duhovniških dni je bil Cerkev sredi nasprotij sedanjega časa. V ponedeljek dopoldne sta duhovnikom spregovorila Karel Bolčina in Božo Rustja. Prvi je govoril o zbornosti Cerkve, drugi o upanju kristjana sredi nasprotij današnjega časa. Torek je bil namenjen spoznavanju medijev z vidika, kako lahko duhovnik praktično pristopa k delu z novinarji in mediji. Predavala sta dr. David Kraner in dr. Rosvita Pesek, ki je vodila tudi praktične vaje pred kamero. V

sredo sta o cerkvenih pastoralnih statistikah in o potrebnih novih pastoralnih pristopih spregovorila še dr. Vinko Potočnik in župnik Simon Potnik iz Slovenj Gradca.

Duhovniki smo z veseljem prisluhnili besedam naše znane novinarke in voditeljice Odmevov na televiziji Slovenija, dr. Rosviti Pesek. Spregovorila je, kako naj duhovniki pristopamo do medijev in nekatere duhovnike povabila, da stopijo v njen začasni študij. Tako smo morali nekateri duhovniki pristopiti v ta njen studij in odgovoriti na kar zahtevna vprašanja. Na koncu je sledila analiza teh nastopov.

Dnevi preživeti v Strunjanu so hitro minili. Prosti čas smo izkoristili za medsebojne pogovore, vsak večer pa smo imeli somaševanje z našim škofom Andrejem v Strunjanski cerkvi. Zadnji večer je somaševanje vodil koprski škof, dr. Jurij Bizjak, ki nas je z veseljem pozdravil v lepi Marijini romarski cerkvi. Po večerni maši smo si ogledali prenovljene prostore doma Stella Maris, ki lahko gosti okoli 60 udeležencev. V njem smo imeli tudi večerjo. Polni novih spoznanj smo se lahko duhovniki vrnili na svoje župnije.

PROGRAM BOŽIČNEGA PRAZNOVANJA
BOŽIČNI PROGRAM
BOŽIČNO SPOVEDOVANJE

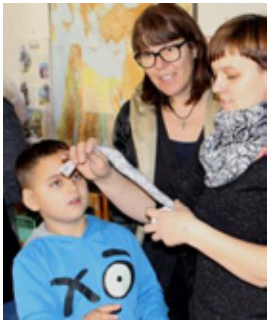

Božje Dete se je zaman rodilo, če mu ne dovolimo, da se danes rodi v naših dušah. Rojeno bo v nas, če bomo v božično praznovanje vključili sv. spoved. Čista duša bo tako postala hlevček, kjer bo v jaslih našega srca bivalo Božje Dete. Priložnost za sv. spoved bo pri vseh sv. mašah na ČETRTO ADVENTNO NEDELJO. Spovedovanje bo že v soboto ob 17,00 uri. Čista duša so naše jaslice za Jezusov prihod na svet. Ne zanemarimo tega dejanja, ki je neobhodna prvina za praznovanje božiča. Spovedoval bo kapucinski redovnik.

DRUŽINSKI SVETI VEČER

Sveti večer sodi med najlepše družinske večere. Preživimo ga v duhu naših prednikov, v medsebojnem pogovoru, kropljenju doma z blagoslovljeno vodo in molitvijo rožnega venca pri jaslicah. Sveto noč ne obhajajmo sami. To no noč naj bomo skupaj. Na sveti večer nam betlehemski otrok vzbuja vest. Bog nam je ta večer tako blizu, kot je blizu novorojeni otrok svojim staršem. Sveta noč je vir veselja in radosti za vse človeštvo, zato naj božična blagovest prepoji z novim smislom vse človeštvo.

POLNOČNICA IN BOŽIČNE MAŠE

Mala polnočnica bo v Mrzlavi vasi ob 17,00., na Vel. Malencah ob 18.00. Ob 23,30 se bomo zbrali pred jaslicami v Tomšetovi šupi in šli v sprevodu v župnijsko cerkev. Vse to nas bo

vpeljalo v vrhunec božičnega praznovanja, ki se bo začelo s pesmijo Sveta noč in nadaljevalo s slovesno mašo. Druga sveta maša, imenovana pastirska, bo ob 8. uri zjutraj, dnevna sv. maša bo ob 10. uri. Med to sv. mašo bo blagoslov otrok. Starši, prinesite ta dan k Jezusu tudi svoje najmlajše otroke, da jih Jezus blagoslovi s svojim božičnim blagoslovom.

BOŽIČNI OFER

Letos smo napeljali novo centralno kurjavo. Zato bomo tudi ofer namenili za plačilo teh velikih stroškov. Priporočam se vaši velikodušnosti.

LUČ MIRU IZ BETLEHEMA

Tudi letos bo LUČ MIRU IZ BETLEHEMA, prižgana v jami rojstva Jezusa Kristusa, prišla v našo župnijo na četrto adventno nedeljo. S svojim nežnim plamenom nas bo spet spraševala, koliko besed in drobnih korakov smo v preteklem letu storili, da bi bil svet lepši. Plamen boste lahko tudi vi prižgali iz sveče v župnijski cerkvi. Betlehemska luč naj zasveti v vsakem krščanskem domu.

TRIKRALJEVSKA AKCIJA

Tudi letos je naša mladina povabljena, da sodeluje pri trikraljevski akciji. S tem obujamo stari običaj naših prednikov, ki so hodili v božičnem času po hišah in ljudem oznanjali veselo novico o Odrešenikovem rojstvu. Ljudje so jih z veseljem sprejeli in prisluhnili njihovemu božičnemu voščilu.

Zadnja leta to nalogo opravljajo otroci, ki se pridružujejo vsem slovenskim župnijam. Lepo jih sprejmite. Darove, ki jim boste namenili, so namenjeni našim slovenskimi misijonarjem. Ni nobena skrivnost, da se v tej akciji nabere več denarja kot na misijonsko nedeljo. Darove lahko otrokom mirno zaupate saj so pošteni. Kako ceni tudi g. škof njihovo delo se vidi v tem, da jih vsako leto povabi k sebi v Novo mesto, da se jim zahvali. Trije kralji vas bodo obiskali v dnevih po božiču. Upam, da bo tudi letos čim manj takih, ki do njih ne bodo prijazni.

BLAGOSLOV VINA -ŠENTJANŽOVCA na SV.VIDU

Starodavni slovenski običaj je tudi blagoslov vina-šentjanžovca- na god sv. Janeza Evangelista, 27. decembra. Tudi letos bomo imeli ta blagoslov v PETEK, 27. decembra ob 16,00 uri. Vsi, ki dajo nekaj na vino in spoštujejo ta božji dar, vabljeni da se pridružite temu blagoslovu. Ne pozabimo, da so prvo vinsko trto zasadili na Straži cistercijanski redovniki, ki so tudi naše prednike naučili vinogradništva in kletarstva.

VSTOP V NOVO LETO

Že nekaj let vsto-pamo v novo leto na Sv. Vidu s sv. mašo. Tudi letos bomo ohranili to staro navado in imeli v TOREK, 31. decembra, mašo ob 23,00 uri.

Tako bomo na svojevrsten način stopili v novo leto z molitvijo in božjim blagoslovom.

****

V mesecu decembru in januarju skušajte obnoviti naročnino za Družino in Ognjišče. Celoletna naročnina za Družino je 110 evrov in za Ognjišče je 33,50 evrov. Ostanite zvesti verskemu tisku. Verski tisk je mogoče naročiti tudi po pošti nam dom.

POMEMBNA OZNANILA

K večnemu počitku smo pospremili Frančiško Baškovč iz Žejnega, staro 89 let. Zanjo je bilo darovanih 13 sv. maš. Umrl je tudi Stanislav Potokar iz Cerine, star 56 let. Zanj je bilo darovanih 9 sv. maš. Naj počivata v miru!

****

SVETA BIRMA bo v naši župniji v soboto, dne 16. maja 2020 ob 10,00 uri. Birmoval bo generalni vikar, msgr. Božidar Metelko.

PRVO SV. OBHAJILO bomo imeli v nedeljo, 17. maja 2020 ob 10,00 uri.

ZLATA MAŠA bo v nedeljo, 28. junija ob 10,00 uri. Drugo leto bo namreč minilo 50 let odkar sem bil posvečen v duhovnika.

SVETI MISIJON bo v drugi polovici meseca novembra 2020. Od zadnjega misijona je minilo že 20 let. Misijon je čas velikih milosti za župnijo in z novim letom bomo začeli moliti za njegov uspeh. Misijon bosta imela 2 kapucinska redovnika. O misijonu se že zdaj pogovarjate in pripravljate teren za njegovo uspešno oznanilo.

****

NEOKATEHUMENSKE KATEHEZE.Vse svoje farane vabim na neokatehumenske kateheze, ki se bodo v naši župniji začele takoj po novem letu. Vesela novica odrešenja, naj bi preplavila vso našo župnijo. Bog nas ljubi in želi, da to spoznajo vsi ljudje. Kristus je prišel na svet, da bi ne životarili na tem svetu, temveč bi živeli v vsej polnosti. Zato zberite pogum in se pridružite katehezam, ki bodo ob ponedeljkih in četrtkih. Neokatehumenska pot ni nobena sekta ampak je vabilo Cerkve k globljemu razumevanju našega krsta in naše vere. Več sto tisoč ljudi se je po vsem svetu pridružilo tej poti in jo zelo podpira tudi sedanji papež Frančišek

****

BOŽIČNO IN NOVOLETNO VOŠČILO

Bil je povit v plenice, zavit v prte, položen v jasli na slamo. Bog je na slami! Božja zibelka v hlevu. Rodil se je in Bog v človeški nagoti je bil vpisan v človeško rodovino. Od tedaj so vsi otroci zemlje kjerkoli živijo Božji otroci, zaznamovani z njegovim božanstvom in imajo pravico do spoštovanja. V vsakem človeškem bitju se odslej naprej razodeva Božji obraz.

Vsem čateškim in veliko dolinskim faranom, želiva blagoslovljene božične in novoletne praznike, vaša župnika, Janez Zdešar in Jože Pacek.

****

Glasilo Sopotnik izdaja župnija Čatež ob Savi. Piše in ureja ga s svojimi sodelavci Jože Pacek, župnik na Čatežu ob Savi